

Nepravdano se smatra da je tek Aristotel, a ne Platon, uvideo da umetnik može da slika ili idealnu suštinu nekog predmeta ili da kopira njegovu pojavu.

Aristotel je u fundamentalno filozofskom smislu otišao mnogo dalje u eksplikaciji *načina* na koji ideje prisustvuju u predmetima – pre svega preciziranjem jednog od najvažnijih pojmovnih parova u istoriji filozofije – *dinamis* i *energeia* – mogućnost i stvarnost – i principom *entelehije*, koja predstavlja unutrašnji cilj, svrhu kojom ideja prisustvuje u pojedinačnim predmetima. Možda je virtuoznost Aristotelove filozofije, koja je vremenski toliko bliska Platonovoj, nepravедno učinila da se Platonovo učenje o idejama, kroz kontrast, smatra pokušajem da se svet *duplira*. Jer, čak ni u najoštrijoj kritici metafizike svog učitelja, Aristotel ne tvrdi da su Platonove ideje deo nekog *paralelnog univerzuma* koji veštački postoji nezavisno od postojeće predmetnosti. Kritika *trećeg čoveka* ima u vidu Platonovu koncepciju ideja kao večnih i nezavisnih formi, budući da navodi kakva bi *krajnja konsekvencija* takvog metodološkog puta *mogla da bude*.

Platonova teorija ideja nije isključivala mogućnost da umetnik može da se opredeli za izražavanje onog večnog i nepromenljivog – naprotiv, njegova kritika pesništva utemeljena je upravo u osudi onih koji se za to *nisu* opredelili.

Za Aristotela umetnost ne može biti puko kopiranje već *aktualizovane* stvarnosti, nego autonoman način aktualizovanja *mogućnosti*. Pesništvo i filozofija se po Platonovom mišljenju razlikuju pre svega u sadržaju – pesništvo se bavi prividnim mnoštvom, a filozofija teži da se uzdigne do večnog i nepropadljivog. Platon jasno određuje razliku između "valjanog pesnika" i "šeprtle": „Treći oblik zanosa i pomame jeste onaj što dolazi od Muza. Kad on zahvati nežnu i čistu dušu, on je potstiče i zadahnjuje psmama i drugim vrstama pesništva, i ona, slaveći neizbrojna dela predaka, poučava potomstvo. Ali ko se bez nadahnuća Muza približi dverima pesničkoga stvaralaštva, misleći da će moći svojom veštinom postati valjan pesnik, taj ostaje šeprtlja, i njegovu poeziju, kao razumsku stvar, pomračuje poezija onoga koji peva u zanosu“.

Kada je reč o pesnicima – Kaufman primećuje da Platon pominje Sofokla svega dva puta, bez osvrtnja na njegova dela; U „Državi“ se Sofokle pominje na jednom mestu, u prvoj knjizi, a u „Fedru“ se on uzima kao primer – kada bi neko Sofoklu ili Euripidu ukazao na čoveka koji zna da piše različite odlomke, ali bez sposobnosti da ih spoji – smejali bi se i rekli da on ne zna tragediju, nego samo nešto što joj prethodi. Euripid se pominje samo jednom u kontekstu kritike pesništva, kada se u „Državi“ optužuje da hvali tiraniju“, Sokrat zaključuje da pesnici – tragičari, zbog toga što su mudri, opraštaju što nisu primljeni u državu, jer tiranidi pevaju slavopojke – Platon, *Država*.